

Lê An Thế

Trích từ tập thơ “Nơi Tôi Tới Đêm Qua”, tác giả tự xuất bản, 2015.

Nhích Lại Gần Trăng

Muốn nuốt cả không khí
để đêm kéo dài thành một cái đích của vô tận
tôi phải nhích lại gần trăng một ngàn dặm
chỉ thấy xanh
xanh cuồng
thân thể

lúc đó tôi nghe tiếng sóng
trong người
rồi xương thịt bắt đầu tách rời
vào thế giới khác
còn lại cái đầu
cứ kéo tôi lơ lửng

17 tháng 6, 2008.

Cách Lơ Lửng Sáng Chủ Nhật

Một con đường
luôn luôn xa hơn một đôi giày cũ
một bài thơ
luôn luôn rộng hơn một trang giấy

một nét quệt
luôn luôn chuyển động

đêm qua tôi đã nghiêng
giác ngủ
và đặt trên cái gối
một cầu thang

để ngôn ngữ
có thể leo ra ngoài
để những gì còn lại
có thể rớt xuống

tôi đã đặt Trang tử
vào thế giới vật lí lượng tử
để tôi nghe
ngàn cánh bướm
đập
cùng một lúc
để
tôi tiếp tục nằm nướng giữa một khu vườn nhẹ hơn
sáng chủ nhật
khi chưa kịp làm điều gì ô nhiễm
là có thể gấp lại bóng tối

thành một đôi giày
lơ lửng

khi thành phố này
chưa đủ sức hút
kéo tôi xuống đất
28 tháng 9, 2008.

Cột Đèn

Trèo cột đèn
treo
bóng mình

thành phố này cột đèn nhiều hơn thi sĩ
thi sĩ nhiều hơn thơ

thơ nhiều hơn cái gì
tôi chưa biết

tôi tiếp tục
trèo
tìm cái ít

cái cột đèn
cô độc hơn thơ